

ความรู้สึก
ที่เรียกว่า...

คิดถึง

(ไม่) รู้ว่า
(ไม่) รัก

tintin

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสม กับ ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/withlovestory

...มันไม่เคยจางหายไป เพียงแค่แฝงซ่อนไว้ที่มุมหนึ่งของหัวใจ
เพื่อคอยทำร้ายคนโง่อย่างเขามากกว่าจะรู้ตัวว่า 'รัก' ก็ไม่มีสิทธิ์อีกต่อไป...
ไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะบอกให้เธอรู้

คำนำ

แม้วันเวลาที่เราร่วมเดินทางมาจากจุดเริ่มต้นของแจ่มใสด้วยหนังสือแนว 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' จะผ่านไปนานเท่าไร หากสิ่งที่ยังชัดเจนอยู่ในใจคือ ความทรงจำและความสุขจากเรื่องราวที่เราได้ร่วมแบ่งปันกับนักอ่านเสมอมา ชื่อของ 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' ยังคงถูกหยิบยกขึ้นมาพูดคุยในหมู่นักอ่านอยู่เรื่อยๆ ซึ่งสำหรับนักเขียนและคนทำหนังสืออย่างพวกเราแล้ว นับเป็นเรื่องน่ายินดีและภูมิใจอย่างยิ่ง เมื่อหนังสือที่พวกเราทำด้วยความตั้งใจกลายเป็นความรู้สึกดีที่ประทับแน่นอยู่ในหัวใจของนักอ่านเช่นนี้

การกลับมาอีกครั้งของ 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' ก็เพื่อขอบคุณนักอ่านที่อยู่ร่วมกับเราในการเดินทางอันแสนยาวนาน และเพื่อมอบความสุข สดใส ละมุนละไม ของความรักให้กับนักอ่านรุ่นใหม่ๆ ได้รู้จัก หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือของเราจะทำให้ นักอ่านทุกท่านมีช่วงเวลาอบอุ่นและสามารถยิ้มได้ด้วยหัวใจที่เต็มเต็มด้วยความหวานล้ำ ไปด้วยกันค่ะ

สำหรับ 'ณัฏฐา' แล้วลูกชายของเพื่อนสนิทแม่อย่าง 'พาดานะ' แทบจะเป็นโลกทั้งใบของเธอก็ว่าได้ การที่คนคนหนึ่งก้าวเข้ามาคอยให้กำลังใจ ผลักดัน และสร้างความมั่นใจให้กับเรา จนเราสามารถเปลี่ยนแปลงตัวเองได้นั้น เราจะตกหลุมรัก คนคนนี้อย่างสุดหัวใจขึ้นมาก็คงไม่แปลกใช้ไหมคะ ทว่าความรักเป็นเรื่องของความรู้สึก ที่ไม่สามารถบังคับกันได้ หากอีกฝ่ายไม่ได้รู้สึกแบบเดียวกันหรือไม่แน่ใจในความรู้สึก ของตัวเอง ก็อาจทำให้เราเจ็บปวดจนต้องยอมถอยห่างจากอีกฝ่าย ณัฏฐาเองก็เช่นกัน เมื่อเธอต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์นี้ทำให้เธอตัดสินใจก้าวออกมาเพื่อรักษาหัวใจ ของตนเอง...แต่แล้วถ้าอีกฝ่ายดันพยายามหาทางกลับเข้ามาในชีวิตของเราล่ะ? คุณ จะยอมให้เขากลับเข้ามาหลังจากเขาทำร้ายจิตใจหรือไม่...แล้วณัฏฐาจะตัดสินใจ อย่างไร ไปร่วมลุ้นและเอาใจช่วยสาวน้อยคนนี้ได้ในหน้าถัดไปเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

tintin

tintin เป็นนามปากกาที่ตัดทอนจากชื่อเล่นอันแสนภาคภูมิใจ เกิดและมีชีวิตอยู่มาหลายปีจนล่วงเข้าวัยที่ตัวเลขบอกอายุเป็นความจริงที่ไม่ควรเอ่ยถึงเรียนจบถึงระดับที่สติปัญญายังเอื้ออำนวยและพอเพียงกับการทำมาหากิน ปัจจุบันประกอบอาชีพหลักอยู่ในแวดวงธุรกิจซึ่งเป็นหนึ่งในปัจจัยการตลาดที่จัดว่าสิ้นเปลือง แต่ก็ขาดไม่ได้ค่ะ

เวลาว่าง (ที่หายากมากกกกก) หมดไปกับการนอน กิน และท่องเที่ยว รวมไปถึงการอ่าน ซึ่งเป็นงานอดิเรกอันติดตัวมาตั้งแต่จำความได้

อยู่ร่วมครอบครัวแจ่มใสมาหลายปี เป็นนัก (อยาก) เขียนที่มีผลงานน้อยถึงน้อยมาก แต่ก็ยังคงมีคนอ่านที่น่ารักคอยถามถึงให้ปลื้มใจอยู่บ้าง จึงอยากขอบคุณทุกๆ คนที่ทำให้มี tintin ในวันนี้ และ tintin ยังมีทุกคนในวันนี้ถึงจะไม่สามารถบรรยายชื่อได้หมด แต่เชื่อว่าคุณก็รู้ว่าคุณคือหนึ่งในนั้นใช้ไหมคะ
ขอบคุณและยินดีที่ได้รู้จัก...และรักกันอีกครั้งค่ะ

แนะนำตัวละคร

- ณัฏฐา ลูกสาวคนเล็กของครอบครัวธุรกิจโรงแรม รูปร่างหน้าตาสดใสน่ารัก และมั่นใจในตัวเองเกินร้อย นิสัยเอาแต่ใจ ปากไว และปากจัด จนทำให้คนรอบข้างหมั่นไส้ หลังรักพาดานาสน์มาตั้งแต่เด็ก
- พาดานาสน์ (พีท) ชายหนุ่มผู้เพอร์เฟกต์ ทั้งหน้าตา การศึกษา ฐานะครอบครัว รวมถึงนิสัยที่เข้าขั้นดี๊ดีมาก เป็นที่ชื่นชอบของเพื่อนๆ ครอบครัวสนิทกับณัฏฐา จึงได้รับการฝากฝังให้คอยดูแล คัดกับณัฏฐาแก่น้องสาวมาตลอด
- เซนย์ หนุ่มลูกครึ่งจีน-อเมริกัน เกิดและโตที่สหรัฐอเมริกา หน้าตาดี เป็นหนุ่มตี๋อินเตอร์ เป็นเพื่อนสนิทของณัฏฐาเพราะเรียนด้วยกัน และนิสัยของตัวเองคล้ายกันมาก จึงเข้ากันได้ดีเป็นพิเศษ
- วิภาวี (วิป) หญิงสาวสวยหวาน สุภาพเรียบร้อย แต่มีความมั่นใจและเก่งไปทุกอย่าง มีปมด้อยเรื่องฐานะครอบครัว เพิ่งย้ายมาเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกับณัฏฐาและพาดานาสน์ เป็นที่ชื่นชอบของเพื่อนๆ จนคิดจับคู่ให้พาดานาสน์

บทที่

1

ไม่รู้ว่าไม่รัก

แม่ล้มหนาวกำลังจะพัดผ่านไป โดยมีกลิ่นอายความสดชื่นจากหน่ออ่อนของต้นไม้อื่นและแสงแดดเจิดจ้าใต้ฟ้าใสกระจ่างมาแทนที่ หากอุณหภูมิซึ่งยังเกี่ยวคร้านค่อยๆ ไต่ระดับขึ้นอย่างเชื่องช้าก็ทำให้ความเยือกเย็นที่แทรกซ่อนอยู่ในอากาศยังไม่จางไป

ที่ลานกว้างระหว่างอาคารใหญ่ๆ น้อยๆ ซึ่งกระจายตัวอยู่อย่างเป็นระเบียบ คลาคล่ำไปด้วยมนุษย์โลกผู้เติบโตอยู่ในเขตหนาวส่วนใหญ่ซึ่งพร้อมใจพากันออกมานั่งรับแดดอย่างสบายอารมณ์ ในขณะที่บรรดาคนที่คุ้นเคยกับอากาศอบอุ่นหรือร้อนของกลุ่มประเทศแถบเส้นศูนย์สูตรก็ยิ่งสมัครใจจะนั่งจับกลุ่มกันอยู่ภายในอาคารมากกว่า

ร่างสูงก้าวเท้ายาวๆ หลีกเลี้ยงฝูงชนที่ทยอยกันออกมาจากอาคารหลังเสียงสัญญาณหมดคาบช่วงกลางวันเข้าไปภายในอาคารอันเป็นศูนย์อาหารของมหาวิทยาลัยเบื้องหน้า หน้าต่างกระจกกรอบด้านที่ปูจากพื้นจรดเพดาน สลับกับผนังสีขาวสะอาดตาและเพดานสูงโปร่งช่วยให้ภายในดูสว่างไม่แพ้ด้านนอก กลิ่นอาหารจางๆ ลอยมาจากบริเวณร้านค้าที่เรียงรายกันอยู่อีกด้าน กระตุ้นให้น้ำย่อยตื่นตัวได้อย่างดี

"เฮ้ย พัท ทางนี้"

เสียงที่ตั้งขึ้นเรียกให้เขาหันไปมองก่อนเปลี่ยนทิศทางการเดินเข้าไปหา กลุ่มคนที่นั่งล้อมโต๊ะกันอยู่ หลังจากทักทายกันครบถ้วน ใครคนหนึ่งก็ถามขึ้น

"แล้วเกาวัลย์นายหายไปไหน"

พาดานส์เลิกคิ้วมองคนพูดแทนการถาม ก่อนที่คำตอบจะส่งเสียงมา แต่ไกลโดยไม่ต้องรอคำตอบเลยจากใคร

"พี่พัทค้า" เสียงแจ้วแปดหลอดนำหน้ามา ตามด้วยร่างบางที่ถลาเข้ามาถึง ในชั่วอึดใจเหมือนถูกดึงดูดด้วยแม่เหล็กต่างขั้ว แม้จะไม่ใช้คนสวยจัดอย่างที่ว่าเจ้าตัวมั่นในนักหนา แต่พอรวมองค์ประกอบตากลมโต จมูกสวยกำลังพอดีกับริมฝีปากได้รูปเข้าด้วยกันก็ทำให้เธอดูน่ามองไม่น้อย

บรรดาชายหนุ่มที่นั่งล้อมวงอยู่ยักคิ้วใส่กันพลางกลั่นเสียงหัวเราะ ชลุกซลักในล้าคอ ยกเว้นผู้ที่ถูกคนมาใหม่สอดแซนคล้องกับแขนตนแล้ว ล็อกไว้แน่น รอยย่นที่หว่างคิ้วเข้มปรากฏขึ้นทันทีที่เขาเห็นแม่เกาวัลย์ถนัดตา

"ทำไมไม่ใส่แจ็กเก็ตมาด้วย"

หญิงสาวที่แต่งตัวด้วยกางเกงยีนกับเสื้อยืดแขนสั้นสีชมพูแปร้นพอดีตัว ฉีกยิ้มให้อย่างไม่หวั่นเกรงในน้ำเสียงดูๆ นั้นแม่แต่น้อย "ก็มันไม่หนาวแล้วนี่คะ"

"ตอนนี่ยังมีแดดก็ไม่ค่อยหนาว แต่กว่าเราจะกลับบ้านก็แดดหมดแล้วนะ"

"ถึงตอนนั้นหนาวน่าค่อยขอยืมพี่พัทใส่ก็ได้คะ"

"ดูละครมากไปหรือเปล่า พี่ไม่ใช่พระเอกสุภาพบุรุษที่จะมาสละเสื้อให้เรา ได้ทุกทีนะ"

ขณะที่อีกฝ่ายกำลังจะอ้าปากพูด เสียงที่สามก็เอ่ยแซวขึ้นหลังจากนั่งกลอกตาฟังทั้งสองโต้ตอบกันอย่างไม่สนใจคนรอบข้างมาชั่วครู่ "ถาถา ยืมของพี่ก็ได้นะ ถ้าเจ้าพัทมันหวงเสื้อนักล่ะก็"

ถนัดดาหันหน้าไปยกมือไหว้คนอื่นๆ จนครบวงก่อนตอบ "ไม่เป็นไรคะ พี่พัทไม่หวงกับถาถาหรอก แค่แก้มึงพุทไปแบบนั้นเอง ในรถพี่พัทมีเสื้อ

เตรียมไว้สำหรับฉาณาเสมอแหละ”

“นี่ว่าจะไม่เห็นหัวพวกพีชะแล้ว มาถึงก็คุยกับนายพัทคนเดียว ไม่ทักพวกพีเลย” หนุ่มรุ่มนี่อีกคนแสร้งเอ่ยตัดพ้อ

“โธ่ พุดเหมือนพวกพีไม่มีหัว ฉาณาถึงจะไม่เห็น”

หญิงสาวตอบกลับเสียงอ่อนเสียงหวานจนคนฟังชักไม่แน่ใจว่าเจ้าหล่อนต้องการพุดหอมหอมแก้ความเข้าใจผิดหรือจงใจกระทบกระเทียบกันแน่

“ฉาณา!” พาณาสน์ลึงเสียงหนักอย่างตำหนิ “พุดแบบนี้ได้ยังไง”

“ไม่เป็นไรน้า แค่อีกกันเล่นเท่านั้นเอง ไซ้ขี้จะน้องฉาณา” หนุ่มหน้าทะล้นคนเต็มขัดโดยไม่ลืมหยอดทิ้งท้ายตามนิสัยเจ้าชู้ของตน

“ไซ้เลยคะ สงสัยว่าคงมีคนล้อเล่นกับพี่แบบนี้บ่อยนะคะ ถึงได้เชื่อง่ายเข้าใจง่ายดีจัง” อีกฝ่ายขานรับโดยเร็วด้วยน้ำเสียงและรอยยิ้มหวานจัดที่ขัดกับคำพุดแปร่งหูซึ่งฟังแล้วสบงๆ คั่นๆ พิกุล ร้อนถึงคนกลางต้องปรามเสียงเข้มขึ้นอีก

“หนูณา!”

“ขอโทษค่ะ” เธอรีบเอ่ยขึ้นโดยไม่ต้องรอให้ใครทวงถาม แต่จากใบหน้าระรื่นปราศจากความสลดแม้เพียงนิด กับตาโตที่ฉายแววขบขันอย่างไม่ปิดบังก็ทำให้คนอื่นเข้าใจได้ไม่ยากว่าเจ้าตัวคงไม่รู้สึกลอยอย่างที่พุดออกมาสักเท่าไร พาณาสน์ลึงได้แต่ส่ายหน้าเบาๆ อย่างอ่อนใจกับความแสบของคนข้างตัวที่นับวันดูจะเพิ่มและพูนขึ้นอย่างที่ยากจะรับมือ

...ไม่ว่าเมื่อไหร่ ก็ไม่มีใครไต่ถามตัวฉันที่ได้จนทางเสียที

เขารู้จักกับฉาณาตั้งแต่เด็กเพราะบิดามารดาเป็นเพื่อนสนิทกัน หญิงสาวเป็นลูกสาวคนเล็กของนักธุรกิจใหญ่เจ้าของกิจการโรงแรมและบริษัทท่องเที่ยวที่มีเครือข่ายกว้างขวาง ในขณะที่ครอบครัวเขาประกอบธุรกิจด้านการก่อสร้าง ออกแบบและตกแต่ง เท่าที่พอจะนึกได้จากความทรงจำวัยเยาว์ อันรางเลือน เด็กหญิงในวันแรกเจอหนุ่มนี่ม บอบบางไม่ต่างอะไรกับขนมสายไหม

สีหวานพุ่มในมือ ดวงตากลมสุกใสสีน้ำตาลอ่อนเงาไปด้วยแววชัดเขิน และ
ขาดความมั่นใจอย่างเด่นชัด ร่างเล็กพยายามซุกซ่อนตัวอยู่หลังผู้ปกครอง
หรือไม้พี่ชายพี่สาวอยู่ตลอดเวลาที่มีคนแปลกหน้าร่วมอยู่ด้วย

แต่แล้ววันหนึ่งภาพเด็กหญิงน่าทะนุถนอมนั้นกลับจางหายไปโดยที่
คนรอบข้างก็ไม่ว่าความเปลี่ยนแปลงนั้นเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่ หากกว่าจะ
รู้ตัวกันอีกทีก็มีสาวน้อยสดใสแต่แสนแสบเข้ามาแทนที่แล้ว ยิ่งฐานะของ
ครอบครัวที่เข้าชายรั่วรวย ประกอบกับความเป็นน้องน้อยของบ้านทำให้เจ้าหล่อน
ได้รับการประคบประหงมตามใจมากกว่าปกติ เธอจึงเติบโตขึ้นเป็นหญิงสาว
ที่ร่าเริงแจ่มใส...มากไปนิด เปิดเผยจริงใจ...จนขวางหูขวางตาบางคนในบางครั้ง
ดูอึด...อย่างหน้าขึ้นตาบานและไม่มีใครคัดค้านได้ และสั่งสมความเป็นตัวของ
ตัวเองแบบไม่ค่อยแคร์สายตาคคนอื่น มีความมั่นใจในตัวเองระดับเกินพิกัด
รวมทั้งความเอาแต่ใจตามประสาลูกคุณหนูผู้แสนสบายมาตลอดชีวิต

อย่างไรก็ตามด้วยพื้นฐานนิสัยและการอบรมเลี้ยงดูอย่างดีก็ทำให้
ณอันดามีความน่ารักอยู่ในตัวไม่น้อย ไม่ต้องถามหาคนอื่นไกล ก็พ่อแม่เขา
นี่แหละที่รักและให้ความเอ็นดูเจ้าหล่อนเสียเหลือเกิน อันที่จริงพวกท่าน
ก็สนิทสนมและรักใคร่ทั้งสามพี่น้อง อันได้แก่ณัฐฤกษ์ ณิชาวรรณ และณอันดา
ในฐานะลูกของเพื่อน หากกับน้องนุชสุดท้องนี้แทบจะเรียกได้ว่าโปรดปราน
ไม่ต่างอะไรกับลูกของตัวเองอย่างเขาเลยทีเดียว

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นแม่จะมีครอบครัว ญาติพี่น้อง และผองเพื่อนร่ายล้อม
อย่างอุ้นหนาผาดั่ง บุคคลที่มีอิทธิพลและเป็นคนที่สาวน้อย 'ติด' และยอมลง
ให้มากที่สุดกลับกลายเป็นพี่ชายร่วมโลกอย่างเขา จะด้วยจิตวิทยาทฤษฎีใด
หรือเวทมนตร์คาถาบทไหนก็แล้วแต่ เด็กสาวที่ได้รับคำนิยามว่าแสบเซี่ยว
เปรี้ยวซ่าส์และบ้าสุดๆ กลับเชื่อฟังเขาเป็นอย่างดี บ่อยครั้งที่เวลาใครอยากให้เธอ
ทำอะไรสักอย่าง จะต้องมาขอให้เขาช่วยเจรจาให้ จนมารดาเธอถึงกับออดอวก
อยากยกลูกสาวคนนี้ให้อยู่ในความดูแลของเขาไปเสียเลย

แม้กระทั่งชื่อเล่นที่เขาแกล้งเปลี่ยนจาก 'ณาน่า' เป็น 'หนูณา' เพื่อเข้าหาแม่หนูที่วิ่งพล่านตามติดเขาตลอดเวลาที่ยังกลายเป็นชื่อสำคัญที่เจ้าตัวภาคภูมิใจและปลาบปล้ำใจมากจนสงวนไว้สำหรับครอบครัวและคนที่สนิทสนมเป็นพิเศษอย่างเขาเท่านั้น เรียกว่าถ้าใครที่อยู่นอกเหนือกลุ่มยกเว้นดังกล่าวเกิดอยากลองขอลงเรียกขานเธอด้วยชื่อนี้บ้าง ก็จะได้รับคำตอบกลับอย่างแสนประทับใจจนไม่คิดหาญกล้าอีกเลย

และเมื่อเวลาผ่านไปความสัมพันธ์เหล่านี้จึงก่อให้เกิดความคิดพิลึกพิลั่นระหว่างสองมารดา...ความคิดที่พบเจอได้บ่อยๆ ตามหนังสือนิยายและละครน้ำเน่าหลังข่าว ซึ่งทำให้บรรดาเพื่อนสนิทของเขาที่รู้เรื่องนี้เข้าถึงกับหัวเราะก๊ากต่อหน้าต่อตาอย่างปราศจากความเกรงใจโดยสิ้นเชิง

'ไม่ขำนะเอ็ง' พาณาสน์ตาขวางใส่เพื่อนที่มีความสุขอยู่บนความกระอักกระอ่วนของเขา อันที่จริงเขาไม่ได้รังเกียจอะไรเธอ หากก็ไม่มีความรู้สึกพิเศษที่นอกเหนือไปจากความสัมพันธ์สนม ผูกพัน และเอ็นดูเสมือนน้องสาวที่เขาไม่มีเท่านั้น

'เอาน่า ตามใจคุณแม่หน่อย ถือซะว่าเป็นงานอดิเรกของคนรุ่นเก่าแก่เนี่ย ที่มีลูกชายหลอลูกสาวสวย'

พอบ่นกับมารดาตรงๆ ก็ได้รับคำตอบที่เหมือนจะให้ความหวังว่า

'แม่ไม่ได้บังคับ แต่สนับสนุนและบอกให้พี่รู้ว่าแม่ชอบหนูณา แต่สุดท้ายคนที่ตัดสินใจเลือกก็คือเรา จะอย่างไรก็บอก ไม่มีใครว่าอะไรสักหน่อย'

ฟังแล้วก็เกือบจะโล่งใจขึ้นได้ ถ้าไม่มีประโยคตบท้ายตามมา

'แต่จนกว่าพี่จะหาแฟนถูกใจได้ แม่ขอถือกหนูณาไว้ในตำแหน่งว่าที่สะใภ้ก่อนแล้วกัน'

ส่วนเจ้าของตำแหน่งว่าที่สะใภ้นั้นก็ไม่ได้คัดค้านอะไร จริงๆ ต้องบอกว่าปลาบปล้ำและเต็มใจรับตำแหน่งเป็นที่ยิ่งเสียด้วย เจ้าตัวถึงกับพนมมือกราบที่ตักคุณสายพินอย่างนอบน้อมสวยงามพร้อมคำพูดที่ทำให้เขาถอนใจเอือก

'ชื่อ' ใหม่ๆ เพื่อใช้เรียกเธอ รวมถึงชื่อ 'เกอวัลย์' ซึ่งเขาเพิ่งได้ยินมาสดๆ ร้อนๆ เมื่อครุ่นด้วย

"ตกลงว่าไงพิท ที่ว่าจะไปเที่ยวกันตอนสปริงเบรก* โจมันไปเช่ารถตู้ไว้แล้ว ถ้านายไม่ไปจะได้ไปถามคนอื่น"

"ไปเที่ยวเหรอกคะ" สาวเสื้อชมพูตาโตก่อนตอบรับแทนทันที "ไปสิคะ พี่ยัทกับภาน่าไปด้วย"

"รู้เหรอเราว่าเขาจะไปไหนกันนะ"

ณันดาหันไปยิ้มกว้างใส่ตาคนถามข้างตัว "ที่ไหนไม่รู้เหรอกคะ แต่รู้ว่าพี่ยัทรู้ใจภาน่าว่าอยากเที่ยว เพราะงั้นพี่ยัทก็น่าจะไป ไช้มัยคะ"

ได้ยินแล้วคนอื่นที่นั่งฟังอยู่โดยรอบก็ได้บริหารการพุงแก้มด้วยการกลืนยิ้มกันอีกรอบ ส่วน 'คนรู้ใจ' นั้นก็ได้แต่ปลง

...เจอแบบนี้แล้วเขาจะตอบอะไรได้ล่ะ นอกจากคำว่า 'ใช่' เหมือนทุกที่

นั่นไง รอบที่สี่สิบเจ็ด เสียงนับเลขในใจดังขึ้นตามที่คาดเอาไว้

กรอบตาสวยที่วาดขอบให้คมด้วยสีน้ำตาลเข้มกวาดมองมนุษย์โลกร่วมพาหนะโดยรอบ นอกจากเธอแล้วก็ยังมีนธิราอีกคนที่ยังไม่หลับ แต่กระนั้นสาวรุ่นพี่ผู้นั่งอยู่ท้ายรถนั้นกำลังเพลิดเพลินกับโลกส่วนตัวด้วยการฟังเพลงจากโทรศัพท์ประกอบการเหม่อมองออกไปยังทิวทัศน์นอกรถ จึงทำให้ไม่ทันสังเกตว่าจิตติซึ่งทำหน้าที่ขับรถตู้คันใหญ่พาเพื่อนๆ ไปยังจุดหมายต่างรัฐนั้นระบายความมั่งงุ่นผ่านการอ้าปากหาเวินสองโหลแล้ว แถมขยี้ตาแรงๆ อีกเจ็ดครั้งด้วย

ปล่อยไว้แบบนี้เห็นจะไม่ดีแน่ๆ นะคะ ณันดาใคร่ครวญ แต่จะให้เอ่ยปากไม่ว่าจะเป็นการแนะนำให้คนง่วงได้พักสักครู่ก่อนเดินทางต่อ หรือให้คนอื่นขับแทนก็อาจจะมึนปัญหาเหมือนครั้งที่แล้วได้

* วันหยุดช่วงสั้นๆ ระหว่างภาคการศึกษาฤดูใบไม้ผลิ

จิตติเป็นคนร่าเริง สนุกสนาน และเป็นโต้โผลหลักในการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยว รวมถึงงานรื่นเริงต่างๆ หากข้อเสียของเขาคือความดันทุรัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการขับรถซึ่งเป็นกิจกรรมที่เขาชอบเป็นชีวิตจิตใจ และเหมาหน้าทีนั้นทุกครั้งที่มีการเดินทางอย่างไม่ยอมให้ใครปฏิเสธ จนกระทั่งครั้งทีแล้วซึ่งมีคนพยายามขอขับแทนเนื่องจากเห็นว่าเขาพักผ่อนไม่เพียงพอ ก่อนการเดินทาง พอเช้าขึ้นมากๆ เช้า ชายหนุ่มก็เสียงดังใส่จนเป็นเรื่องทะเลาะกันใหญ่โตขึ้นมา

เพราะฉะนั้นจะให้ออกไปตรงไปตรงมานั้นเจ้าตัวก็คงไม่รับความจริงว่าตนเองกำลังง่วงอยู่ดี

เฮ้อ ผู้ชาย ยอมรับอะไรง่าย ๆ สักเรื่องนี่จะขาดออกซิเจนหรือไงก็ไม่รู้

อันนั้นตามองการหาวครั้งที่ยี่สิบแปดแล้วก็ตัดสินใจ

อันที่จริงก็ไม่อยากยุ่งด้วยหรอกค่ะ แต่จะว่าคนสวยเรื่องมาก แต่เพื่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของมนุษย์โลกแล้ว คนสวยก็คงต้องเสียดลสะลักครั้ง

คิดได้ตั้งนั้น ริมฝีปากอ้อมที่เคลือบด้วยสีหวานแบบเบอร์รี่เชอร์เบทก็แผลงฤทธิ์ขึ้น

"จอตค่ะ จอตเดี๋ยวนี้ จอตดดดด!"

ในที่สุดยานพาหนะที่บรรจุคนสิบชีวิตก็ต้องเลี้ยวเข้าจอดหน้าร้านกาแฟชื่อดังในบริเวณจุดพักระหว่างทาง เมื่อประตูรถเปิดออก คนที่ทยอยกันลงมาต่างมีใบหน้าที่บึ้งแทบไม่ต่างกัน ยกเว้นอยู่คนเดียว

"น้องถนัดน้ำจ๋า อะไรกันนักหนานะเรา" อรรถนันทน์บ่นอยู่ เขาหลับสนิทมาตลอดทางจนมาสะดุ้งตื่นเพราะการแผดเสียงรากับไฟไหม้บ้านของหญิงสาว แต่เมื่อสอบถามกันแล้วก็กลับได้คำตอบสั้นๆ ง่ายๆ เพียงแค่...เจ้าหล่อนต้องการดื่มกาแฟ

"ก็ไม่ได้หนักหนาห่าคะ แค่ขอให้จอดรถเพราะฉนวนต้องตีหมาแพ่เดี๋ยวนี้อีกฝ่ายตอบด้วยหน้าตาไม่เตีอดเนื่อร้อนใจเลยที่ทำให้คนทั้งรถต้องใจหายใจคว่ากับเสียงร้องกะทันหัน พาณาสน์จึงต้องรีบปราชั้นก่อนที่ความวุ่นวายของเธอจะทำให้คนอื่นไม่พอใจมากกว่านี้"

"ไม่เอาน่าฉนวน่า ทำไม่ต้องเดี๋ยวนี้อะ รืออีกแค่สองชั่วโมงก็ถึงที่โน่นแล้ว"

"ไม่ได้คะ ฉนวน่าต้องตีหมาแพ่ก่อนสิบโมงนะคะ ไม่งั้นจะปวดศีรษะ ความดันตก ไมเกรนขึ้น ถึงขั้นอารมณ์เสีย และส่งผลต่อผิว รวมทั้งอาจก่อเกิดริ้วรอยก่อนวัยคะ"

"พี่บอกแล้วว่าตีหมาของพี่ไปก่อนก็ไมยอม"

"หวาย ไม่ได้หรอกคะ พี่อรรถชงอะไรมาก็ไม่รู้ ฉนวน่าต้องตีหมาตีแคฟเท่านั้นคะ แล้วก็ต้องเติมครีมแบบฮาล์ฟแอนด์ฮาล์ฟ และน้ำตาลไม่ขัดสีด้วย"

อาการจีบปากจีบคอตตอบทำให้คนฟังบ้างก็กลอกตา บ้างก็ถอนใจอย่างระอา

"แล้วทำไมเมื่อเช้าไม่ตีหมาให้เรียบร้อยก่อนล่ะจ๊ะคุณน้อง"

"ก็ลิ้มนี้คะ ปกติฉนวน่าความจำดีพอๆ กับหน้าตานะคะ แต่เมื่อเช้ามันแ่ทาซันสกกรีน เลยเปลอลืมหมาแพ่"

"กันแดดนะนะ จะรีบทาไปทำไม เขาให้ทาล่วงหน้าก่อนออกแดดแค่อีสืบนาที นี่เราต้องนั่งรถกันตั้งเกือบห้าชั่วโมง"

"ต้องทาสิคะ เพราะว่าต่อให้อยู่ในรถรังสียูวีเอก็สามารส่งทะลุลงมาได้นะคะ พวกฟิล์มติดรถเนี้ยกรองได้แค่แสงคะ แต่กรองรังสีไม่ได้ ฉนวน่าต้องกันไว้ก่อนคะ อ๊ะ พุดแล้วเดี๋ยวกี้ต้องทาอีกสักรอบ"

"ไม่ทาสิสิคะ SPF สองร้อยไปเลยล่ะจะได้ไม่ต้องทาบ่อยๆ" เสียงเยาะอย่างหมั่นไส้ลอยมาจากที่ใดที่หนึ่ง

"เพราะมันไม่จำเป็นคะ ค่า SPF สูงๆ ไม่ได้มีประโยชน์สักหน่อย จริงๆ แล้วในชีวิตประจำวันค่า SPF สิบห้าถึงยี่สิบก็พอแล้ว แต่ถ้าออกมาเที่ยวแบบนี้"

สักสามสิบถึงสี่สิบก็พอค่ะ ทาไปเยอะๆ ก็ไม่ได้มีผลอะไร ประสิทธิภาพการป้องกันอยู่ที่วิธีการทาและค่าความเสถียรของสารตัวนั้นๆ ไม่ใช่ค่าการรองรับสีหรือคเคะ ไม่เชื่อถามพี่มนก็ได้ค่ะ พี่มนเป็นคนบอกฉพาะเอง"

ว่าที่มหาบัณฑิตสาขาวิทยาศาสตร์เคมีถึงกับชะงักที่ถูกกลากเข้าไปเป็นแหล่งข้อมูลของคนพูด พาหน์ให้หนีไปถึงตอนที่คนตรงหน้าฮอตไลน์สายร้อนมาหาในขณะที่เธอกำลังทำงานอยู่ในห้องแล็บอย่างชะม๊กเขม่น แล้วก็ต้องผละออกไปรับโทรศัพท์สาวรุ่นน้องที่กำลังซื้อปิ้งครีมบำรุงผิวเพื่อรักษาความงามที่งามอยู่แล้วให้คงอยู่ รวมทั้งเสริมสร้างให้พัฒนาอย่างไม่หยุดยั้ง... ตามคำพูดของเจ้าตัว ส่วนคนอื่นๆ จากที่หึ่งดูหึ่งดีก็กลับกลายเป็นมึนงงกับการเจรจารวกับเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านผิวพรรณกำลังสอนเลกเซอร์

ตอนแรกพาดานสนี้ก็แทบกุมขมับกับความวุ่นวายไม่ถูกที่ถูกทางของยายตัวแสบซึ่งทำเอาหลายคนหัวเสียเพราะถูกปลุกด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่อง และทำท่าจะเสียฤกษ์เสียแผนกันตั้งแต่ต้นทริป แต่เมื่อเอ่ยปรามแล้วเจ้าตัวก็ยังทำตาใสไม่ยอมฟังคำสั่งเขาเหมือนปกติ ความคุ้นเคยและรู้จักเธอเป็นอย่างดีก็สะกิดใจเขาขึ้นมา เมื่อกวาดตาสังเกตสถานการณ์และใช้สมองประมวลผลอีกเล็กน้อยก็พอจะคาดเดาวัดตุประสงค์ของตัวก่อเหตุขึ้นมาได้

...หวังดีแต่พฤติกรรมเกินกว่าเหตุตามแบบฉบับเจ้าหล่อนละ

เมื่อเข้าใจความต้องการของสาวรุ่นน้องแล้ว เขาจึงอาศัยจังหวะที่ทุกคนกำลังทำหน้าที่ของตัวเองกันและกัน ยื่นมือเข้าไปไกลเกลี้ยและหาทางคลี่คลายสถานการณ์ทันที

"เอาเถอะๆ มัวแต่พูดอะไรกันก็ไม่รู้ ไหนๆ ก็จอดรถแล้ว ใครจะกินอะไรก็แยกย้ายไปซื้อเลยดีกว่า ไปถึงที่โน่นมันช่วงเที่ยงพอดี จะได้ไม่ต้องแวะกินอีกเดี๋ยวจะหาร้านอาหารลำบาก เราเข้าที่พักได้ช่วงเที่ยงใช้มัยฟ้อรถ"

"ฮือ ดีเหมือนกัน ไปถึงเอาของไปเก็บแล้วจะได้ไปต่อฟิฟิรภัณฑ์เลยไม่ต้องเสียเวลา"

ในที่สุดขบวนเดินทางก็ไปถึงที่หมายอย่างปลอดภัย แม้จะต้องเสียเวลา ระหว่างทางไปบ้าง แต่เมื่อนำไปชดเชยกับเวลาที่เมื่อไว้สำหรับการรับประทาน อาหารในเมืองตามที่ตั้งใจไว้ตั้งแต่แรก ก็ทำให้สามารถเข้าที่พักได้เร็วขึ้นราวๆ ครึ่งชั่วโมง

'จริงๆ ภาวนาก็จะให้เป็นแบบนี้ตั้งแต่แรกแล้วละค่ะ'

แน่นอนว่าไม่มีใครเชื่อ แต่เมื่อเห็นพ้องกันโดยมิต้องสื่อสารด้วยวาจาว่าการคัดค้านคงไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อันใด ทุกคนจึงปล่อยให้หญิงสาวปลอบปล้ำ กับแผนการอันลึกลับที่เชื่อว่าตนเองคาดไว้ล่วงหน้าต่อไป

เนื่องจากเป็นช่วงกลางวันที่แสงแดดกำลังแผดกล้า คณะเดินทางจึง ออกจากที่พักหลังจากเก็บสัมภาระเรียบร้อยเพื่อเริ่มจุดหมายแรกของการ เยี่ยมเยือนที่ยานพิพิภพอันศักดิ์สิทธิ์โบราณหลากสไตล์หลายหลังที่ตั้งอยู่ บริเวณใกล้เคียงกัน ซึ่งแต่ละแห่งนั้นมีอายุเก่าแก่กว่าร้อยปี แต่ได้รับการทำนุบำรุง อย่างดีจนสามารถคงสภาพที่ดูเหมือนใหม่และสะอาดสะอ้าน หากไม่คล้าย ซึ่งมนตร์ขลังอันทำให้ผู้เข้าชมทั้งและตีמד้ากับบรรยากาศได้เพียงแค่อสัมผัส ด้วยตา นอกจากนี้ยังมีไกด์ผู้นำชมภายในศาสน์และเจ้าหน้าที่ในเครื่องแต่งกาย แบบโบราณคอยต้อนรับเพื่อให้เข้าใจความเป็นอยู่ในยุคสมัยนั้นได้ง่ายขึ้น

"โอ๊ะ นั่นมีเจ้าสาวด้วย" เสียงอุทานของคนหนึ่งในกลุ่มตั้งขึ้น เรียก ความสนใจของคนอื่นที่เพิลิดเพิลินกับการเก็บภาพบรรยากาศในมุมต่างๆ ให้มองตาม

"อ้อใช่ ที่นี้รับจัดงานแต่งงานด้วยนี่"

หญิงสาวในชุดกระโปรงสีขาวที่ด้านบนเป็นเกะอกแหบลำตัวและทิ้งตัว ยาวฟูฟ่องตั้งแต่ช่วงเอวลงไประปลายเท้า แซมซ่อมมที่ตลบเป็นมวยหลวมๆ ด้วยดอกไม้ไม้สดและคลุมบางส่วนด้วยผ้าโปร่งพลิ้วคลุมด้านหลังจนจรดพื้น เคียงข้างคือชายหนุ่มร่างสูงใหญ่กับชุดสูททักซิโดเต็มยศสีดำ ใบหน้าของ คนทั้งสองเปล่งประกายไปด้วยรอยยิ้มและความรักที่ส่งให้กันผ่านดวงตาจนบรรยากาศ

รอบข้างเหมือนมืออราสีชมพูหวานโอบล้อมทั้งคู่ไว้ ส่งผลให้สาว ๆ ที่หันไปมอง เกิดอารมณ์คล้อยตามจนตาเชื่อมกันเป็นแถว

"เฮ้อ นั่นมันกันไปถึงไหนแล้ว" หนุ่มหนึ่งแซวขึ้นเมื่อเห็นเพื่อนสาวในกลุ่มพากันตาลอยยิ้มเคลิ้มราวกับเป็นเจ้าของเสียเอง "ว่าที่ภรรยาเขายืนกระโปรงบานอยู่นั้นยังจะมองตาละห้อยกันได้อีก"

"มองเจ้าชายที่มีเจ้าของแล้วยังไงก็เจริญหูเจริญตากว่ามองสิ่งมองค่างไสตจ ข้างตัวนะคะพี่เกม"

คำตอบนั้นก่อให้เกิดเสียงหัวเราะอย่างสะอึกสะใจจากบรรดาสาวตาละห้อยทั้งหลายทันที ในขณะที่หนุ่ม ๆ ต่างก็บ่นหน้าไม่ถูกทีโดนลูกหลงกันไปถ้วนหน้า

"นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตเลยนะที่ฉันท่านพูดถูกใจพี่" รุ่นพี่สาวคนหนึ่งตบไหล่เจ้าของคำพูดอย่างถูกใจ

"เอาเซียวนะพี่ก็อย เมื่อกี้ยังบอกว่าฉันท่านชอบเพื่อเจ้าอยู่เลย"

"นี่นายเกม ไม่ต้องพยายามเสียมะ"

กองพลยืนคอเมื่ออีกฝ่ายหันมาแยกเขี้ยวใส่ แล้วรีบหาทางหนีที่ไล่ โดยการตอบโต้หญิงสาวที่เพิ่งเปลี่ยนสายพันธุ์ให้เขาและเพื่อน ๆ เมื่อครู่แทน

"ที่พูดเมื่อกี้นะพี่พี่ก็ยืนอยู่ด้วยกันตรงนี้นะน้องฉันท่าน"

ฉันท่านยิ้มแป้นอย่างไม่รู้สึกรู้สา "ฉันท่านว่าคนไสตจที่ยืนตรงนี้นี่คะ ไม่ไสตจก็ไม่เห็นต้องเดือดร้อน"

คราวนี้เป่าสายตาเลยเปลี่ยนไปที่พาดานาสน์ซึ่งกลายเป็นประเด็น โดยไม่รู้ตัว ชายหนุ่มยืนอึ้งกอลอกตามองหน้าเพื่อนอย่างจนคำพูด ถ้าตอบว่าไสตจก็กลายเป็นพันธุ์เป็นนายจ้อทันที แต่ถ้าค้านว่าไม่ใช่ลิงก็เท่ากับเป็นการยอมรับว่าไม่ใช่ไสตจ ซึ่งจะเข้าทางแม่จอมยุ่งที่รอเสียบตำแหน่งที่ทำให้เขาหลุดพ้นความไสตจในบัดดล

...แสบได้อีก!

แต่แล้วระซังก็ตั้งขึ้นช่วยชีวิตเขาไว้...และมันไม่ใช่เพียงสำนวน เพราะ

สิ่งที่ช่วยดึงดูตความสนใจคนอื่น ๆ ไปจากเขาคือเสียงกังวานของระฆังจริงๆ จากโบสถ์บริเวณใกล้เคียง เจ้าบ่าวเจ้าสาวที่โพสท่าสวีตจนกลายเป็นหัวข้อของการพูดคุยก็หายไปจากลานสนามหญ้าด้านข้างคฤหาสน์ แต่ขึ้นไปปรากฏกายอยู่บนระเบียงชั้นสองที่ยื่นออกมาจากตัวบ้านแทน

"ระเบียงนั่นมองออกไปก็เห็นทะเลพอดี อ้อย โรแมนติกสุดๆ เลย ได้แต่งงานแบบนี้บ้างดีใจแย่" มนธิราพูดขึ้น นัยน์ตากลับไปส่อแววชวนฝันอีกครั้ง เมื่อเห็นภาพคู่รักยืนโอบกันเพื่อให้ช่างภาพถ่ายรูป

"เฮ้อ ผู้หญิง! เออะอะไรแมนติก"

"ไซ่ไซ่ ผู้ชายนะสะกดเป็นแต่คำว่าโรติกไซ่มั้ยล่ะ" กุร์รัตน์กัดกลับทันที ในขณะที่จิตติกระโดดเข้าช่วยเพื่อนในสงครามแบ่งเพศอีกแรง

"ก็ไม่มีดี โรแมนติกแล้วมันไม่ได้อะไรนี่ซอร์รับ สั้นเปลืองเปล่าๆ"

"มันเป็นความใฝ่ฝันของคุณผู้ชาย เข้าใจคำว่าใฝ่ฝันมั๊ย"

"เข้าใจ แต่ความฝันมันกินไม่ได้นะคุณผู้หญิง"

ก่อนที่หญิงสาวคนใดจะเปิดปากตอบได้ ฌอันดาก็เปรยขึ้น "ถึงผู้หญิงจะมีความฝันมากไปหน่อย แต่ก็แยกแยะความจริงออกนะคะ ไม่เหมือนผู้ชายบางคนที่ยึดติดอยู่กับความเป็นจริงมากไปหน่อยจนไม่รู้ว่าคุณฝันคืออะไร"

เมื่อครู่เธอได้รับการตบไหล่เพื่อแสดงความชอบใจไปแล้ว ครั้งนี้กับประโยคนี้ทำให้กุร์รัตน์ถึงกับกระโดดกอดอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน

"ว้าย! ถูกใจมากกกกฉณาณา ที่ปนไว้เมื่อเช้านี้พี่ถอนคำพูดทั้งหมดเลย"

พาดานส์เล็กก็อย่างแปลกใจ "พูดจาดีสาระกับเขาเป็นด้วยหรือเรา"

"เห็นมั๊ยคะ พี่พี่ยังเห็นด้วยกับฉณาณาเลย"

"เฮ้ย พี่ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น" ชายหนุ่มรีบปฏิเสธเมื่อเพื่อนเหล่มองราวกับเขาเป็นคนทรยศ "คือจริงๆ แล้วก็เข้าใจว่าผู้หญิงมีความฝัน แต่สำหรับผู้ชาย เรื่องฝันมันก็แค่ภาพวาด จับต้องไม่ได้ เป็นจริงได้หรือเปล่านั้นไม่รู้ เพราะมันจะเสียเวลาไปทำไม ผู้คิดถึงแต่สิ่งที่ทำได้และลงมือทำจริง

เลยดีกว่า"

"นั่นแหละค่ะ หนาน่าก็กำลังจะพูดแบบนี้พอดี"

"อ้าว" คนฟังทั้งหลายอุทานขึ้นพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย

"เมื่อก็ยังไม่จบค่ะ แต่พี่พัทก็ต่อให้แล้ว" หนอันดายิ้มหวาน กระแจะเข้าใกล้เพื่อกอดหมับเข้าที่แขนเขา "ขนาดคิดในใจยังคิดเหมือนกันเลย ที่เขาว่าคู่แท้ก็มีโทรจิสต์สื่อถึงกันได้คงเป็นแบบนี้เอง ว่างนั่นมั้ยคะพี่พัท"

แล้วนิทานเรื่องนี้ก็สอนให้รู้ว่า...อย่าเถียงกับผู้หญิง โดยเฉพาะคนที่ชื่อ 'หนอันดา'

เสร็จจากโปรแกรมแรก เป้าหมายต่อไปคือการนั่งเรือชมอ่าวและเกาะต่างๆ บริเวณใกล้เคียง ซึ่งมีให้เลือกทั้งเรือแคนูและเรือใบ แต่เนื่องจากอากาศที่แม่จะอุณหากก็ยังมีลมเย็นจากทะเลเข้าปะทะตลอดเวลาทำให้ทุกคนลงความเห็นเลือกเรือใบเป็นเอกฉันท์ เพราะไม่มีใครอยากเปียกจากการเดินทางด้วยแคนูในสภาพอากาศเช่นนี้

เรือใบขนาดกลางบรรจุคนขับซึ่งทำหน้าที่ไถ่ไปในตัวกับผู้โดยสารหกคน เพราะหญิงสาวอีกสามคนนอกเหนือไปจากหนอันดาและหนึ่งหนุ่มคือจิตติสละสิทธิ์เนื่องจากอากาศเย็นเกินไปและมีความเสี่ยงว่าจะเกิดอาการเมาคลื่นจึงขอแยกตัวออกไปเช่าจักรยานขี่เล่นรอบเมืองแทน ในขณะที่หนอันดาไม่หวาดหวั่นสิ่งใดเพราะมียันต์ดีที่เธอมั่นใจว่าช่วยคุ้มภัยได้ทุกอย่างอย่างพาดานาสัน

หญิงสาวยัดที่นั่งตรงกราบด้านซ้ายก่อนไปทางหัวเรือ พิงหลังอยู่กับขอบโลหะเส้นบางทว่าแข็งแรงที่ล้อมรอบเรือ ใบหน้าเรียวเซิดขึ้นเล็กน้อยหันไปทางหัวเรือเพื่อรับลมเย็นสบายที่พัดผ่าน ดวงตาดำหลังแว่นกันแดดสีเข้มมองผิวน้ำระยับซึ่งสะท้อนแสงแดดตามลอนคลื่นอย่างรื่นรมย์ ยิ่งจังหวะที่เรือเอียงตัวจนแผ่นหลังเฉียดผิวน้ำ ละอองฝอยของฟองคลื่นกระเซ็นใส่

เป็นระยะยังทำให้รู้สึกสดชื่น

เธอนั่งเพลิดเพลินกับบรรยากาศ คลอไปกับเสียงแนะนำสถานที่ของไกด์หนุ่มที่ตั้งขึ้นเป็นระยะจนไม่ทันมองคนรอบตัว เมื่อหันมาอีกทีก็ให้เห็นว่าบรรดาเพื่อนร่วมทางนั่งล้อมวงหันหน้าเข้าหากันเพื่อถกปัญหาบางอย่างแทนที่จะซึมซับความงามของธรรมชาติอย่างที่ควรจะเป็น จึงยื่นหน้าเข้าไปโผล่อยู่เหนือไหล่ของคนข้างตัว

"คุยอะไรกันคะ"

"เฮ้ย! อย่าโผล่หัวมาแบบนี้สิหนา" พาณาสน์อุทานเมื่อหันมาเจอใบหน้าที่ไม่ได้รับเชิญอยู่ในระยะใกล้

"โผล่ทั้งตัวก็ได้คะ" ว่าแล้วสาวเจ้าก็ทำท่าจะกระโดดตัวจากที่นั่งขอบเรือลงไปอยู่ที่พื้นกลางวง แต่อีกฝ่ายมือไวกว่าจึงรั้งแขนให้กลับไปนั่งที่เดิมได้ก่อน

"ไม่ต้องงู้นั่งอยู่นี้แหละ"

ถนัดตานั่งนิ่งตามคำสั่ง แต่ไม่วายกดดันเขาเพื่อขอมีส่วนร่วมในบทสนทนาโดยการจ้องหน้าด้วยดวงตากกลมแป๋วอย่างไม่กะพริบแม้แต่เสี้ยววินาทีเดียว

"ไม่ใช่เรื่องของเรา"

...ยังจ้องอยู่

"ไม่ใช่เรื่องของพี่ด้วย"

...ก็ยังคงจ้องอยู่อีก

"ไม่ยุ่งสักเรื่องไม่ได้หรอก"

ไม่มีคำตอบด้วยวาจา แต่จากการจ้องเบ่งไร้การขยับเขยื้อนนั้นก็แปลได้ไม่ยากกว่า...ไม่ได้คะ ชายหนุ่มจึงต้องยอมแพ้แล้วหันไปขอความช่วยเหลือจากเพื่อนๆ

"เล่าๆ ไปเถอะ ไม่งั้นได้จ้องกันตาหลุดไปข้างนึง"

เมื่อลดความเห็นกันได้เช่นนั้น หญิงสาวจึงได้รับการถ่ายทอดถึงประเด็นอันเป็นปัญหาที่กำลังพุดคุยกันอยู่ ซึ่งเมื่อเล่าจบเธอก็มองหน้าเจ้าของเรื่อง

ก่อนยิงคำถาม

"สรุปได้ว่าพี่เกมชอบพี่มน แล้วมันมีปัญหาตรงไหนคะ"

"ก็ตรงที่ไอ้เกมมันไม่รู้จะทำยังไงนะสิ"

"แล้วทำไมต้องทำยังไงด้วยล่ะคะ รักเขาก็บอกเขาไปสิคะ ไม่เคยได้ยิน
เธออะ เพลงที่ร้องว่า...ถ้าหากรักนี้ ไม่บอกไม่พูดไม่กล่าว แล้วเขาจะรู้ว่า
รักหรือเปล่า อาจจะไม่แน่ใจ อยากให้เขารู้ ฉะนั้นคงต้องแสดงออก ไม่ใช่ให้ใคร
เขาบอก หรือว่าให้เขาเดาเองว่ารักเธอ*" เสียงใส่ที่พูดแจ๋แจ๋ อยู่ตอนแรก
ใส่ทำนองประกอบเนื้อเพลงในทันที ดูจากท่าทางแล้วถ้าคลื่นลมสงบกว่านี้
อีกสักนิด เธอคงลุกขึ้นเต้นรื้อวประกอบเพลงตามจังหวะไปด้วย

ก็ได้หนุ่มต่างชาติซึ่งเป็นคนเดียวในเรื่องที่ฟังภาษาไทยไม่ออกหันมามอง
นักร้องจำเป็นที่โชว์พลังเสียงพร้อมใส่อารมณ์กับเพลงราวกับกำลังแสดงโอเปร่า
แล้วยิ้มกว้าง "เพลงเพราะนะครับ"

"ขอบคุณค่ะ" นักร้องสาวยิ้มแบ๊วรับคำชม "คุณเป็นผู้ชายที่มีดีที่หุ
มาก ๆ"

คำพูดนั้นทำคนทั้งเรื่องกุมขมับ หากคนที่มีหูเป็นเลิศกลับระเบิดหัวเราะ
เสียงดัง

"ถึงจะฟังดูแปลก ๆ ไปหน่อย แต่ผมก็เชื่อว่านั่นเป็นคำชมนะ เพราะฉะนั้น...
ขอบคุณครับ"

พอเจรจาตัวอวยว่าด้วยการชื่นชมกันไปมาจนเป็นที่พอใจ หนอันดา
ก็หันกลับมาสู่งสนทนาอีกครั้ง

"เห็นมั๊ยคะ เนื้อเพลงยังสับสนุ่นถาดน้าเลย" คนพูดยังไม่เมเข้าข้าง
ตัวเองอย่างไม่หยุดยั้ง "หรือพี่เกมคิดมากเรื่องที่พี่มนอายุมากกว่า"

กองพลสายหน้าปฏิเสธทันที ในขณะที่ออรอนนัรับหน้าที่แจกแจงปัญหา
ซึ่งเป็นเหตุให้คำแนะนำของเธอเป็นเรื่องยาก

* เพลง : แสบกว่ารักเธอ ศิลปิน : หมี่พู่

"ก็อยากจะบอกอยู่หรือก๊ะนี่น้องหนาว่า แต่ดูดี ๆ สีว่านี่นะใคร"

"ก็พี่เกมไงคะ"

"แล้วพี่เกมปากเป็นยังไงคะ"

"ปากหมาค่ะ"

สิ้นเสียงที่ให้คำตอบได้อย่างเฉยเมยแต่เต็มปากเต็มคำและฟังชัดถึงประสาทหูชั้นใน คนปากหมากก็ส่งค้อนให้ ก่อนถอนหายใจอย่างปลงๆ เมื่อหมดหนทางโต้ตอบ

"นั่นแหละ เพราะงั้นน้องหนาคิดว่ามันจะพูดภาษาคนกับเขารู้เรื่องหรือ"

"แหม คำว่ารักไม่ได้สำคัญที่คำพูด แต่สำคัญที่กรพูดต่างหากละคะ ไม่ว่าพี่เกมจะพูดภาษาอะไร แค่ว่าพี่เกมพูดด้วยตัวเองในแบบของตัวเอง ก็ทำให้คนฟังสัมผัสถึงความจริงจังและจริงใจได้แล้วละคะ"

แม้ตัวคนพูดจะมีอัตราความน่าเชื่อถือติดลบ หากประโยคแสนดีจนสะดุดหูนั้นก็ดูเป็นเหตุเป็นผลเกินกว่าจะมองข้าม จึงกล่อมให้คนฟังทั้งหลายทำท่าคล้อยตามได้ไม่น้อย

"แต่ถ้าพี่เกมไม่มั่นใจ กลัวพี่มันไม่ฟังหรือไม่เชื่อ ก็ต้องสร้างสถานการณ์ค่ะ" หญิงสาวว่าตบท้าย ซึ่งหากใครสังเกตสักนิดจะเห็นแววตาคุ้ยคว้าวับขึ้นอย่างนึกสนุก

"ยังไง"

ใบหน้าที่ยิ้มมึนๆกริ่มเมื่อครู่เปลี่ยนเป็นลำบากใจเล็กน้อยเมื่อเธอแสวงงถอนใจเบาๆ "เฮ้อ จริงๆ แล้วหนาเป็นคนแสนดี เรียบร้อยมากๆ เลยนะคะ ไม่ค่อยถนัดเรื่องแผนงกแผนการอะไรนี่หรือก๊ะ แต่เห็นแก่พี่พี่ที่สงสารเพื่อน หนาจะพยายามนะคะ"

กองพลฟังแล้วเกิดอาการคันไม้คันมืออยากเขย่าศีรษะสาวเรียบร้อยขึ้นมาติดหมัด แต่เมื่อยังต้องฟังพาอาศัยในฐานะที่เป็นผู้หญิงคนเดียวในที่นี้ จึงได้แต่แยกเขี้ยวยิ้มอย่างอดทน

"พวกพี่เชื่อแล้วจะ ไม่ต้องอาร์มบาทหมากก็ได้"

กระนั้นหญิงสาวก็ยังไม่ปริปากราวกับจะรอให้คนสำคัญออกปากด้วยตัวเองก่อน พาณาสน์จึงต้องรีบพูดตามใจคนเล่นตัว

"เฮ้อ จะว่าอะไรก็ว่าไป คนอื่นรอฟังอยู่"

อีกฝ่ายยิ้มอย่างพอใจแล้วค่อยเฉลยสิ่งที่คิดไว้ "คืออั้งคะ เดี่ยวเราไปตักพื้มนตรงที่นัดเจอกัน พวกพี่โทรบอกคนอื่นให้แกล้งเดินแยกตัวออกมาก่อนให้พื้มนมาที่จุดนัดพบคนเดียว แล้วเจอณาณากำลังยืนร้องไห้สารภาพรักกับพี่เกมอยู่ ที่นี้พี่เกมก็ปฏิเสธณาณา แล้วก็บอกว่ารักพื้มนใจคะ"

คนรอบข้างที่ตั้งใจฟังแผนการอย่างคาดหวังถึงกับนิ่งไปชั่วครู่ ก่อนกลอกตามองหน้ากันราวกับอยากครางประสานเสียงเป็นสุภาซิตีโบราณที่ว่า... คบเด็กสร้างบ้านจริงๆ เลยกู!

"ณาณาเอ๊ย แล้วไอ้บ้าที่ไหนจะเชื่อ ใครๆ ก็รู้ว่าเราชอบนายพัท"

"อันนั้นก็ถูกต้องคะ ใครๆ ก็รู้... ไซ้มียะคะพี่พัท" ณอันดาอ้อมร่าอย่างถูกใจพร้อมส่งตาวหวานให้เจ้าของชื่อที่ถูกพาดพิงซึ่งนั่งอึ้งอยู่หนึ่งที่ แล้วหันกลับมาอธิบายต่อ "จริงอยู่ว่าคนปกติก็คงไม่เชื่อหรอกคะ แต่กับไอ้บ้า เอ๊ย คนมีพิรุณในใจเนี่ย เห็นฉากสารภาพรักกับคนที่ตัวเองมีใจด้วยแบบนี้เข้าไปก็ต้องมีวูบๆ บ้างแหละคะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าสาวคนนั้นสวยและแสนดีด้วยละก็รับรองว่ายิ่งออกอาการแน่ๆ ค่ะ"

อรรถนหนที่ท่าหุทวนลมกับประโยคสุดท้ายซึ่งคนพูดแอบหยอดลูกโยให้ตัวเองหน้าตาเฉยค่านขึ้น "แต่มันการ์ตูน การ์ตูน พล็อตยอดนิยมมากๆ เลยนะ"

"ฮันแน พี่อรรถเป็นแฟนพันธุ์แท้การ์ตูนผู้หญิงไซ้มียะเนี่ย รู้ดี รู้ลึก รู้จริงมากๆ" เจ้าของแผนการว่า แล้วรีบเสริมต่อก่อนที่อีกฝ่ายจะรู้ตัวว่าถูกหลอกก็ด่าเข้าให้ "ก็การ์ตูนสิคะ ผิดตรงไหน การ์ตูนนี่แหละคะความฝันของผู้หญิง"

ท่าที่ไม่ไว้วางใจของผู้สมรู้ร่วมคิดทั้งหมดไม่เป็นอุปสรรคต่อความมั่นใจ

และความมุ่งมั่นของหญิงสาวเลยแม้แต่น้อย เพราะเจ้าตัวยังคงย้ำและยืนยันอย่างหนักแน่นด้วยรอยยิ้มกว้างขวางสุดๆ

"เอาน่า เชื้อธนาถ่าเถอะคะ ไม่มีใครเข้าใจหัวอกลูกผู้หญิงได้ดีเท่าผู้หญิงสวยๆ ด้วยกันนะคะ"

พาดานสน์ที่นั่งนั่งฟังลอบถอนหายใจอีกครั้ง... จะไม่น่าเชื่อที่สุดก็เพราะประโยคสุดท้ายนี้แหละ รู้ตัวบ้างมั๊ยเนี่ย!

แม้จะยังเคลือบแคลง สงสัย ไม่วางใจ และรู้สึกมีนๆ กับแผน 'ฉากรสภาพเพื่อรัก' ของธนาถ่า แต่สุดท้ายทุกคนก็ยอมเข้าประจำที่ตามที่ตกลงกันได้ จุดนัดพบคือสวนสาธารณะที่อยู่ห่างจากร้านเช่าเรือและจักรยานไปเพียงสามช่วงถนน สนามหญ้าสีเขียวสดกว้างขวางมีพื้นที่ด้านหน้าติดถนนและโอบล้อมด้วยทิวไม้ด้านหลัง มีชุดโต๊ะเก้าอี้ไม้สีน้ำตาลจางๆ วางไว้เป็นระยะบริเวณบ่อน้ำที่อยู่ริมสนามด้านหนึ่ง เนื่องจากเป็นช่วงเวลาเย็นที่คนส่วนใหญ่กำลังเดินทางกลับบ้านทำให้สวนแห่งนี้มีผู้คนผ่านไปมาบางตา

ตัวละครเอกทั้งคู่เลือกทำเลเป็นม้านั่งตัวหนึ่งใต้ต้นไม้ใหญ่ที่เพิ่งผลิใบสีอ่อนสวย ส่วนบรรดาผู้ชมถูกคุณผู้กำกับซึ่งควบตำแหน่งนางเอกด้วยสั่งให้ไปแอบดูอยู่ที่โต๊ะหลังโหนดหินที่อยู่ไม่ไกลแต่อาศัยว่าเป็นมุมลับตา

"มันกำลังเดินมาแล้ว ส่วนคนอื่นๆ ถูกไฟใจดึงไปอีกทาง"

กองพลบอกหลังรับโทรศัพท์แจ้งความเคลื่อนไหวของกลุ่มเป้าหมายจากอรรถณนที่ซึ่งทำหน้าที่อธิบายแผนให้จิตติ สีหน้าเขาดูมีนงเพราะยังหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้ว่าบ้าหรือเมาก็ยอมเล่นละครฉากนี้

"พี่แกมอย่างทำหน้าที่ฉลาดน้อยสิคะ เดี่ยวพี่มันก็สงสัยหรือ"

คุณผู้กำกับเฉพาะกิจเอ็ดเสียงเบาพลงชะเง้อชะเง้อไปทางที่มินธิดาจะเดินเข้ามา ทันใดนั้นสายตาก็เหลือบเห็นเป้าหมาย หญิงสาวจึงรีบปิดหน้าต่างระเบิดเสียงสะอื้นออกมาทันที

"ฮือ พี่เกมใจร้าย พี่เกมไม่สงสารฉฉาน่าเลย"

ทั้งที่เตี้ยมกันไว้ดีบัดนี้ กองพลก็ยังอดตกใจกับเสียงร้องไห้อย่างกะทันหันนั้นไม่ได้ ภาพคนตรงหน้าที่คร่ำครวญราวกับถูกทำร้ายให้เจ็บปวดเหลือแสนนั้น ดูเหมือนจริงจนเขาตื่นตะลึง หากเมื่อได้ยินประโยคที่ตามมา คำว่าตาเหลือกคงเป็นนิยามที่ดีที่สุด

"พี่เกมสารภาพรักกับฉฉาน่าต่อหน้าพี่พิทได้ยังไง ฮือๆ"

...ฮา!

ไม่เพียงแต่ตัวละครในฉากที่อ้าปากค้าง บรรดาผู้แอบชมที่ซ่อนตัวกันอยู่ไม่ห่างก็งุนงงไปตามๆ กัน

...เฮ้ย ทำไมกลายเป็นไอ้เกมสารภาพรักล่ะ!

"ฮือ...อยู่ดีๆ พี่เกมมาบอกรักอย่างนี้ ฉฉาน่าไม่สบายใจนะคะ ฮือ"

มนธิราชะงักเท่าที่กำลังก้าวเข้ามาหาคนทั้งสองทันทีที่ได้ยินคำพูดของสาวรุ่นน้อง หญิงสาวมองเหตุการณ์สะท้อนอารมณ์ตรงหน้าด้วยแวตาวูบไหว และเมื่อดวงตานั้นสบประสานเข้ากับชายหนุ่มที่ยืนละล้าละลังอย่างทำอะไรไม่ถูก เธอก็เอ่ยขอโทษที่เสียมารยาทด้วยเสียงแผ่วเบาและหันหลังเพื่อเดินจากไป

"เดี่ยวสิมน"

กองพลคว้าแขนบางของเธอเอาไว้ รอยหม่นเศร้าตัดพ้อที่เคลือบแคลงบนใบหน้าอีกฝ่ายทำให้เกิดอาการหายใจติดขัด หากไม่อาจเอ่ยปากได้อย่างที่ใจต้องการ "มันไม่ใช่อย่างที่মনได้ยินนะ เอ่อ...คือว่า...คือ..."

ฉฉาน่าป้อยโฮ้อออกมาอีกทันที "พี่เกมยังเคลียร์กับฉฉาน่าไม่จบเลยนะคะ บอกมานะว่าสารภาพรักอย่างนี้ทำไม"

"พี่ไม่ได้ทำ!" อีกฝ่ายปฏิเสธเสียงดังเพื่อเอาชนะเสียงร้องไห้อันเสสแบกหัวนั้น "พี่รักมน ใครๆ ก็รู้ พี่จะสารภาพรักกับฉฉาน่าได้ไง"

คำประกาศอันหนักแน่นนั้นก่อให้เกิดความเงิบกริบตามมา

(ไม่) รู้ว่า (ไม่) รัก
tintin เขียน

จำนวน 224 หน้า
ราคา 219 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 2 เมษายน 2564

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2747-9

ภาพปก กนกวรรณ พิมพ์ใสต์

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจมใส์ พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 0-2840-4800 Fax 0-2840-4801
editor@jamsai.com
www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จنگหนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 0-2423-9999 Fax 0-2449-9561-3
www.naiin.com

“ที่สำคัญที่จะไม่รับของจากผู้หญิงคนอื่นอีก นอกจากคนสำคัญ...คนนี้”
ริมฝีปากที่เคยสดใสด้วยสีสันยามนี้ดูเหือดซิด คงมีเพียงอาการสั่นระริก
ที่บอกให้รู้ว่าเจ้าของยังคงมีชีวิต

แม้จะพยายามเอ่ยเอื้อนแต่เสียงที่หลุดออกมาช่างแผ่วเบา

“พี่พักหมายความว่า...”

“พี่ไม่เคยพูดเพราะคิดมาตลอดว่าสักวันนางาก็จะเห็นเองและคิดได้เอง
ว่าสำหรับพี่เราเป็นได้แค่พี่น้อง พี่ไม่เคยคิดกับนางามากกว่านั้น
และถ้าตามพี่ตอนนี้พี่ก็เชื่อมั่นใจว่าพี่ไม่ได้รักนางา...ไม่มีทางรักได้เลย”

.....

สำหรับ ‘ณัฏฐา’ เขาเป็น ‘มิสเตอร์ฮีโร่’ ที่คอยให้คำปรึกษาและอยู่เคียงข้าง
ทำให้เธอกลายเป็นหญิงสาวผู้เปี่ยมด้วยความมั่นใจในทุกวันนี้
สำหรับ ‘พาดานะ’ เธอเป็นเพียง ‘เดาวิลย์’
ที่คอยตามติดตั้งฉายาที่เพื่อนๆ ของเขาเรียกขานเธอ

จากความปลาบปลื้ม... แปรเปลี่ยนเป็นรักที่หยั่งรากลึกในหัวใจของหญิงสาว
เธोजึงทำทุกทางเพื่อให้เขา ‘รับรู้’
แต่ความผิดพลาดโดยไม่ตั้งใจกลับทำให้เขาไม่อาจ ‘รับรัก’

กระทั่งในวันที่ใกล้จะข้ามผ่านความรู้สึกเจ็บปวดเจียนตายนี้ไปได้
ชายหนุ่มกลับหวนคืนมาอีกครั้ง
พร้อมพยายามทำทุกอย่างเพื่อแสดงความรักให้เธอ ‘รับรู้’
แต่เธอกลับไม่แน่ใจเสียแล้วว่า จะ ‘รับรัก’ เขาได้อีกครั้งหรือไม่

ชวนคุณมา
อ่านอุ่นหัวใจ

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลกันด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800
www.jamsai.com

ISBN 978-616-06-2747-9

9 786160 627479

ราคา 219 บาท